

Nr 1111

Av herr **Möller m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 75, med förslag om den fortsatta regionalpolitiska stödverksamheten, m. m.

(Lika lydande med motion nr 1305 i Andra kammaren)

I Kungl. Maj:ts proposition nr 75 om lokaliseringpolitiken föreslås en utvidgning av stödområdet till att omfatta även vissa delar av Värmlands och Kopparbergs län. Däremot föreslås ingen ändring av gränsen för Gävleborgs län. Där är situationen att gränsen för stödområdet skär tvärs genom länet så att landskapet Hälsingland tillhör stödområdet men Gästrikland lämnats utanför.

Detta är otillfredsställande och kan försvåra en balanserad utveckling av länet. Under flera tillfällen tidigare har detta framhållits men hittills inte vunnit tillräckligt gehör.

Inte heller utredningsmannen, landshövding Lemne, fann påkallat att föreslå utvidgning av stödområdet i fråga om Gävleborgs län. Han anförde som främsta skäl att de regioner som kunde komma i fråga är belägna inom "relativt god närhet till en av de mer expansiva kustregionerna", varmed han torde ha syftat på Gävleregionen. Han tillfogade att om regionen Falun-Borlänge överförs till stödområdet — som han föreslagit och som nu Kungl. Maj:t förordat — torde detta "innebära möjligheter till en utbyggnad i vissa inre delar av Gävleborgs län".

Vad utredningsmannen grundade denna förhoppning på framgår inte av någon argumentering. Man måste ställa sig frågande till hans antagande som verkar föga realistiskt.

Vill man förbättra förutsättningarna för en väl avvägd och balanserad näringspolitisk utveckling i Gävleborgs län bör hela länet tillhöra stödområdet och inte Gästrikland lämnas utanför.

Skälen för en sådan utvidgning har senast framhållits av länsstyrelsen i dess remissyttrande över lokaliseringsutredningens här avsedda delbetänkande. Länsstyrelsen betonade att nuvarande ordning för Gävleborgs län är en olycklig konstruktion och att de skäl utredningsmannen anförde för att lämna Gästrikland utanför inte är tillräckligt bärande. Starka skäl talar för att länet odelat bör ingå i stödområdet.

I Gävle kommunblock har den industriella utvecklingen, erinrade länsstyrelsen, under senare år varit klart otillfredsställande. Under åren 1966—1967 minskade industrins sysselsättning i staden med ca 1 500 personer

genom nedläggning av företag och personalinskränkning. En viss återhämtning har senare skett, delvis med hjälp av lokaliseringsstöd, men ännu är arbetslösheten betydande och behovet av industriell expansion klart markerat.

Det kan här nämnas att arbetsmarknadsstyrelsen den 10 november 1967 beslöt att stödja lokaliseringsprojekt i vissa regioner som gränsar till stödområdet. Bland dessa befann sig Gävleregionen (samt Norrköping och Falun- och Karlstadsområdena), och som motiv för beslutet återopade styrelsen akuta arbetsmarknadsskäl, bl. a. förorsakade av företagsnedläggelser och en allmänt otillräcklig expansionstakt som tog sig uttryck i en avsevärd sänkning av antalet arbetstillfällen.

Dessa faktorer gör sig ännu gällande och påkallar särskild uppmärksamhet i bl. a. Gävleregionen.

I såväl Sandviken som Hofors finns en starkt bärande industri, men behovet av bättre differentiering av näringslivet är påtagligt, såsom även länsstyrelsen understrukt. För att medverka till att bredda den industriella verksamheten i Hofors medgav Kungl. Maj:t 1969 lokaliseringsstöd till företagsutbyggnad.

Anförda skäl talar för att stödområdets gräns vidgas så att även Gästrikland överförs till stödområdet och nuvarande delning av länet i detta hänsende upphör.

Vi noterar också att Arbetsledareförbundet (SALF) i sitt remissyttrande ansåg det befogat att ytterligare analysera förhållandena i Gävleborgs län innan stödområdet slutligt fastställs. De skäl som ovan anförts avser att bidra till en sådan ytterligare analys.

Vi har visserligen med tillfredsställelse noterat vad Kungl. Maj:t anför på s. 203—204 i propositionen, att möjligheter till lokaliseringsstöd alljämt måste finnas för orter utanför det allmänna stödområdet och att detta får särskild betydelse i gränsområdena mot stödområdet, där punktinsatser kan behöva sättas in. När vi ändå yrkar på att Gästrikland skall tillföras stödområdet är det med tanke på att detta för näringslivet och lokaliseringssintresserade företag kan skapa en helt annan säkerhet och möjlighet till förhandsbedömning.

Behovet av en förankring i stödområdet är alldeles särskilt starkt i norra delen av Gästrikland, nämligen Ockelbo kommunblock. Befolkningen däri har åren 1950—1969 minskat med 1 671 invånare till 6 883 eller med ca 20 procent. Näringslivets struktur inom kommunblocket överensstämmer i allt väsentligt med den nordsvenska med stark inriktning på jord- och skogsbruk. Om ingen särskild näringspolitisk insats sker i området är det risk att den negativa tendensen i befolkningens storlek och sammansättning håller i sig. Skogsvårdsstyrelsen har framhållit vikten av att Oc-

kelbo tätort bevaras livskraftig för att bl. a. kunna utgöra en basort för skogsbrukets behov.

Om inte det skulle befinnas lämpligt för riksdagen att besluta att överföra hela Gästrikland till stödområdet yrkar vi alternativt på att detta åtminstone sker med Ockelbo kommunblock.

Med stöd av det anförda hemställer vi,

att ovanstående synpunkter och yrkanden beaktas vid fastställandet av det allmänna stödområdet.

Stockholm den 14 april 1970

Yngve Möller (s)

Arne Carlsson (s)

Hans Lindblad (fp)
